

PUMA

Už musím jít.

V hlavě mi zazněl Kocourův hlas, ovšem já spala tak tvrdě, že jsem nebyla s to procitnout. A Kocour beztak odcházel a přicházel, jak se mu zachtělo.

„HmMMM.“

Vtom mému rozespalému mozku došlo, že mě Kocour neměl ve zvyku upozorňovat, že odchází.

„Kocoure?“

Ještě se uvidíme. Ale teprve až mě budeš skutečně potřebovat.

Cože?

Spi. Ale nezapomeň.

V podstatě jsem neměla na vybranou. Spánek se pod mnou rozevřel jako černá díra a já se do ní okamžitě propadla.

Druhý den ráno jsem se probudila celá ztuhlá a rozlámaná, jako by mě někdo bez mého vědomí celou noc tloukl. Kocour. Kde je Kocour? Tvrdil, že mě opustí, jestli se nevypravím za těmi čekajícími zvířaty, ale já za nimi přece šla. Proč mě teda opustil?

Říkal, že se zase vrátí. S tím se budu muset spokojit.

Přiběhl ke mně Trumbera a očichal mě od hlavy až k patě. Zjevně jsem páchla nezvykle, ovšem zajímavě.

Vylezla jsem z postele a vyrazila přemluvit poněkud svéhlavý boiler, aby mi dopřál teplou koupel.

Když jsem se vrátila do kuchyně s mokkými vlasy a omotaná ručníkem namísto županu, vařila už teta Isa čaj. Postavila konvici a podívala se na mě.

„Povídej,“ vyzvala mě.

Nevěděla jsem, kde začít.

„Máma usnula...“ spustila jsem zdráhavě. „A přišel Kocour... a... a... kdybych s ním nešla...“

Teta Isa přikývla.

„To jsem si myslela. Nebyla jsem si jistá, ovšem ani obyčejní divokamarádi se tolik neupínají k lidem, kteří se nechtějí stát divočary. A jestliže někdo neabsolvuje třináctiletou noc...“

„Nikdy se nestane opravdovým divočarem,“ dodala jsem tiše. „Já vím. Odešel by ode mě. Opustil by mě.“ Neslíbil mi, že by se kdy vrátil...

„Ano,“ odtušila teta. „To asi ano. Kdo to tedy byl? Ten rys?“

„Ne, nebo teda jo. Ten rys taky. Ale...“ Jak to mám vysvětlit? Všechny ty zobáky a křídla a tlapy a kopyta a rohy a drápy a taky oči, především ty jejich pohledy...

„Ukaž,“ navrhla teta a vzala můj obličej do dlaní a pohlédla mi do očí.

... koroptve, strážlící, havrani, kosi, husy a racci...

... jeleni sika, srnky a daňci, jeleni, zajíci a bažanti, vodní krysy, tchoři...

Bizon. Myš. Vydry. Vlci.

Ohnivý pták.

Rys.

Pak mě pustila. Několikrát si otřela dlaně o vlastní tváře a vypadala nezvykle zmateně.

„Ne jenom jedno zvíře,“ zašeptala. „Nebo zvířecí rodina nebo smečka.“

„Ne.“

„Ale jak... víš, obvyčejně nějaké zvíře něco chce nebo potřebuje s něčím pomoci. Třeba mu z hnízda vypadlo mládě, nebo přišlo o doupě a nedokáže samo najít nové, nebo je nemocné. Když zjistíš, o co jde, a úkol zvládneš, splníš třináctiletou zkoušku. Tak se z člověka v zásadě stane dospělý divočar, přestože se má třeba ještě dost co učit.“

Přítakala jsem. Chápala jsem to.

„Jenže ty. Všechna ta zvíř... Jak mohla mít týž problém? S čím jim pro všechno na světě máš pomoci? O takovém případě jsem jaktěživa neslyšela.“

Sklopila jsem pohled na své ruce. Ani nevím proč, možná jsem byla zmatená stejně jako teta Isa. Měla bych něco udělat, jen jsem nevěděla co.

„Nemůžeme se někoho zeptat?“ napadlo mě.

„Krkavčích matek. Za pokus to stojí. Za běžných okolností je součástí úkolu pochopit, v čem spočívá, ovšem... tohle není prachobyčejná třináctiletá zkouška. Pokud dostaneš od mámy svolení, můžeme se dneska vypravit do Krkavčí kotliny.“

„Dobrovolně mě tam nepustí,“ usoudila jsem. „Ale... teto Iso, ona o tom nerozhoduje. Přinejmenším to jsem dneska v noci zjistila. Musím splnit svůj úkol, abych se stala dobrou divočarkou. I pokud bude máma proti.“

V tu ránu se teta Isa napřímila a prkenná podlaha za mnou zavržala. Téměř hned jsem věděla proč. Otočila jsem se a spatřila ve dveřích mámu. Zaslechla mě.

Oči měla temnější než obvykle.

„Pojď se mnou,“ požádala mě.

„Kam půjdeme?“

„Ven. Prostě ven, někam, kde nás nikdo jiný neuslyší.“

Teta povytáhla obočí, ale nic neřekla.

„Jen si vezmu něco na sebe...“

„Jasně. Pak za mnou přijď do stáje.“

„Ale... proč?“

„Zajímalo tě, co jsem zažila během své třináctileté noci. Možná jsem ti to měla včera povědět, jenže jsem doufala... no, neřekla jsem ti to. Ale pokud teď chceš

o svém divočarském životě rozhodovat sama... musíš vědět, do čeho jdeš.“

Naposledy rozmrzele pohlédla na tetu Isu – myslím, že to celé dávala za vinu jí. Potom odešla. Zakrátko zaklaply vstupní dveře.

„Teto?“

Teta Isa opět uchopila konvici a opatrně nalila vroucí vodu do čajové konvičky.

„Běž za ní,“ prohlásila. „Jestli ti vážně chce prozradit, co se tehdy stalo, tak ji vyslechni. Soudím, že budeš první, kdo se dozví všechno. My ostatní se jen dohadovali.“

Otevřela jsem vrata do stáje a Hvězda na mě trochu zaržála. Určitě si myslela, že jí nesu ranní krmi. Podala jsem jí několik hrstí sena, co jsem posbírala ze země, napadalo jí tam, protože ráda přežvykovala s hlavou vystrčenou z boxu. Pravá snídaně musela ještě chvíli počkat.

Máma poněkud nepřítomně drbala mezi růžky kozu. Ne že by máma zvířata neměla ráda. Směla jsem několik let jezdit na koni, dokud se jezdecká škola nepřestěhovala za město a nebylo to od nás hrozně

daleko. Ani nic nenamítala proti tomu, aby se k nám nastěhoval Kocour. Ono je taky docela těžké odmítnout vstup do bytu kočce, když umí procházet dveřmi a zdmi po divokých stezkách, ale stejně... Oskar k nám směl brát psa Luffeho.

Máma se bála hlavně divokých zvířat a nejvíc těch, co nás mohla ohrozit.

Otočila se a zaregistrovala tím svým maminkovským pohledem, že jsem se oblékla přiměřeně – měla jsem na sobě pohorky, bundu a na mokrých vlasech čepici. Několik vteřin jsme na sebe hleděly a ani jedna zjevně nevěděla, jak začít.

„Když mi bylo třináct, uzavřela jsem s nejlepší kamarádkou dohodu,“ spustila zničehonic, bez jakéhokoli úvodu. „Jmenovala se Lia. Její máma byla divočarka, jenže Lia si nebyla úplně jistá, jestli se jí taky chce stát. Byla... byla to jemná dívka, někdy trochu nerozhodná, ale svým způsobem odvážná. Vždycky jsme držely při sobě, takže nás nikdo moc neotravoval. Měla hnědé oči jako ty, ale úplně plavé vlasy. Jemné, krásné a nepoddajné vlasy, které jí nikdy poslušně nesplývaly, ani v místnosti, a musela nosit čelenku, aby jí nepadaly do obličeje. Nádherně zpívala, úplně z toho naskakovala husí kůže, a podle mě by se spíš stala zpěvačkou než divočarkou. Já byla o den starší než ona, a když se blížila třináctiletá noc, rozhodly jsme se, že si pomůžeme. Nejdřív při její noci, pak při její. Nejprve s mou úlohou, pak s její. Obě nás to uklidňovalo. Myslely jsme si, že společně zvládneme všechno.“

Zase se odmlčela, takže na chvíli zavládlo ticho. Hvězda frkala a koza, kterou máma před chvílí drbala, se opřela předníma nohama o vrchní prkno boxu a drkala do mámy hlavou. Nebouchala ji, jen se do ní opírala. Toužila po dalším drbání.

Máma se zhluboka nadechla.

„Je to těžší, než jsem myslela,“ poznamenala polohlasně.

Teta Isa mínila, že to máma nikdy nikomu celé nepověděla.

„Viděla jsem, že se vrátil ten rys,“ pokračovala posléze. „O mé třináctileté noci ke mně taky přišla kočkovitá šelma. Vyšla z mlhy divokých stezek, nádherná zlatá puma s jantarovými očima. Věděla jsem, že bych za ní měla vyrazit a pomoci jí, a tak jsem šla, spolu s Liou, jak jsme se domluvily. Vypravily jsme se za ní po divokých stezkách do vzdálené hornaté oblasti, netuším, kde přesně na světě to bylo. Ale ocitly jsme se v pusté divočině, bylo tam horko a skaliska byla stejně zlatá jako ta puma a na nebi nad námi ve vztlaku podél útesů kroužili dva obrovští orlosupi. Horská stezka byla úzká a kamenitá, musely jsme dávat pozor, kam šlapeme. Puma na nás čekala, přestože jí určitě připadalo, že se nesnesitelně vlečeme.

Rychle nám došlo, s čím jí máme pomoci. Sesuv skály uzavřel pumě vstup do doupěte. Neušlo mi, že má cecíky zduřelé a plné mléka a z doupěte byla slyšet mláďata, volala ji. Pokud by se nám nepodařilo

odstranit alespoň několik kamenů, které zahradily vstup, nedostala by se k nim, takže by mláďata umřela hladu a žízní.

V podstatě to nebyla nezvládnutelná úloha – spíš si žádala vůli a umět vzít za práci než divočarský um, což možná bylo dobře, protože už tehdy jsem nebyla jako Isa. Ale usilovně jsme dřely, Lia i já, hrabaly jsme a nosily kameny a přesouvaly je, přestože už slunce dávno vystoupalo vysoko na oblohu a ranní mlha se vypařila. Pálilo nás do zad, div jsme neumdlévaly, trápila nás žízeň, vůbec nás totiž nenapadlo vzít si s sebou něco k snědku nebo pití. Nakonec se nám to ale podařilo. Zvládly jsme odsunout jeden z největších balvanů a pustily ho ze svahu. Mláďata se vyhrnula ven a vrhla se k mámě. Ta se převalila na bok a nechala je pít. My měly takovou žízeň, že jsme jim to málem záviděly.

„Pojďme,“ navrhla jsem Lie. „Než si uženeme úpal. Najdeš tu divokou stezku?“

„Ne,“ přiznala Lia a nervózně zašilhala po pumě. „Asi se budeme muset vrátit tam, kde jsme se z mlh vymotaly.“

Jenže cestou dolů Lia uklouzla po kameni a spadla. Nevím, jestli si kotník zlomila nebo vyvrkla, ale nemohla došlápnout. Snažila jsem se ji nést, jenže to nešlo. Byla jsem vyčerpaná a žíznivá, z vedra a dehydratace se mi motala hlava, navíc jsme šly po nebezpečně úzké pěšině.

„Takhle to nejde,“ usoudila Lia. „Akorát se zřítíme obě. Dojdi pro pomoc, Millo. Počkám tady.““

Máma upírala oči do ranního příšeří stáje, byla duchem nepřítomná, ocitla se někde, kde je vedro, sucho a pusto a kde jsou kameny obnažené a tvrdé.

„Tak jsem šla,“ pokračovala. „Neměla jsem na vybranou. Lia se v mlhách divokých stezek orientovala lépe než já, ale spěchala jsem o sto šest.“

Znovu se zhluboka nadechla, přerývavě, takřka sípavě.

„Nebyla jsem dost rychlá. Neměla jsem od ní odcházet. Měla jsem ji s sebou odvléct, bez ohledu na to, jak obtížné by to bylo. Jenže jsem se rozhodla jinak. A když jsem se vrátila, s vodou, jídlem, obvazy i její mámou... když jsem se vrátila, nemohly jsme to nejprve najít. Tu stezku. Volaly jsme Liu a hledaly ji, ale neodpovídala. Teprve k večeru jsme to místo objevily. A to už Lia nebyla.“

To ne. Víc jsem slyšet nechtěla. Vždyť jsem to viděla v onom útržku noční můry, kterou jsem s mámou sdílela. Krev, rozsápané maso, bílé kosti, které ostře trčely z rudé hmoty.

„Ta puma...“ Máma polkla a musela začít znovu. „Ta puma, které jsme pomohly, jejíž mláďata jsme zachránily... víš, jak nám poděkovala? Zabíla ji. Sežrala. Po Lie nezbylo nic než pahýly kostí a zaschlá krev. Byla bezbranná a nemohla utéct, nemohla ani chodit. Myslet si, že jsou zvířata hodná, je strašně snadné, Kláro. Když tetě Ise pomáháš se sýkorkami a jezevčími mláďaty. Jenže divoký svět takový není. Už to konečně chápeš?“